

" মৰমৰ সন্তানসকল – সদায় আনন্দত তেতিয়াহে থাকিব পাৰিবা যেতিয়া পুৰা নিশ্চয় হ'ব যে আমি ভগৱানৰ বাণী য়েই শু নো , স্বয়ং
ভগৱানে আমাক পঢ়াই আছে "

প্ৰশ্ন: ডাৰমা অনুসৰি এই সময়ত সকলোৱে কি পৰিকল্পনা কৰে আৰু কেনেকুৱা তৈয়াৰী কৰে?

উত্তৰ: এই সময়ত সকলোৱে পৰিকল্পনা কৰে যে ইমান বছৰত ইমাথিনি খাদ্যশস্য উৎপাদন কৰিম। নতুন দিল্লী, নতুন ভাৰত হ'ব। কিন্তু তৈয়াৰী মৃত্যুৰ বাবে কৰি থাকে। গোটেই দুনিয়াৰ ডিঙিত মৃত্যুৰ হাড ওলমি আছে। কোৱা হয় মনুষ্যই বিচাৰে কিবা আৰু হয় আন কিবা... পিতাৰ পৰিকল্পনা নিজা, মনুষ্যৰ পৰিকল্পনা নিজা।

গীত: কোনোবাই আপোন কৰি লৈ মোক (কিছি নে অপনা বনাকে মুঝ কো)

ওঁম শান্তি। নিৰাকাৰ ভগৱানে কয় ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা। এই প্ৰথম কথা শাৰী দুট কৰি লোৱা উচিত যে ইয়াত কোনো মনুষ্যই নপঢ়াই, নিৰাকাৰ ভগৱানে পঢ়াই। তেওঁক সদায় পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ বুলি কোৱা হয়। বনাৰসত শিৱৰ মন্দিৰো আছে নহয় জানো। প্ৰথমতে আত্মাৰ এইটো নিশ্চয় হোৱা উচিত যে বেহদৰ পিতাই আমাক পঢ়াই। যেতিয়ালৈকে এইটো নিশ্চয় নহয় তেতিয়ালৈকে মনুষ্য কোনো কামৰ নহয়। কড়ি তুল্য। পিতাক জানিলে হীৰা তুল্য হৈ যায়। কড়ি তুল্যও ভাৰতৰ মনুষ্যসকলেই হয়, হীৰা তুল্যও ভাৰতৰ মনুষ্যসকলেই হয়। পিতা আহি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। প্ৰথমে যেতিয়ালৈকে এইটো নিশ্চয় নহয় যে ভগৱানে পঢ়াই, তেওঁ এই কলেজত বহি থাকিও যেন একো বুজি নাপায়। সেই আনন্দৰ সীমা উৰ্দ্ধ গামী নহয়। তেওঁ হৈছে আমাৰ অতি মৰমৰ পিতা, যিজনক ভক্তি মাৰ্গত দুখৰ সময়ত মিনতি কৰিছিলোঁ - হে পৰমাত্মা, দয়া কৰা। এনেকৈ আত্মাই কয়, মনুষ্যইতো বুজি নাপায় যে লৌকিক পিতা থকা সত্ত্বেও আমি কোন জন পিতাক স্মৰণ কৰোঁ? আত্মাই মুখেৰে কয় এওঁ মোৰ লৌকিক পিতা, এওঁ মোৰ পাৰলৌকিক পিতা। তোমালোক এতিয়া দেহী-অভিমানী হৈছা, বাকী মনুষ্যসকল হ'ল দেহ-অভিমানী। তেওঁলোকে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ বিষয়ে নাজানেই। আমি আত্মাসকল সেই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান - এই জ্ঞান কাৰোৱেই নাই। পিতাই প্ৰথমে এইটো নিশ্চয় কৰাই যে ভগৱানে কয়, মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। তোমালোকে দেহৰ সৈতে দেহৰ যি সম্বন্ধ আছে সেই সকলো পাহৰি নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। কোনো মনুষ্য বা কৃষ্ণই এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে। এয়া হৈছেই মিছা মায়া, মিছা কায়া, মিছা এই সংসাৰ। একোৱে সঁচা নহয়। সঁচা থগুত আকৌ একোৱে মিছা নহয়। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্য থগুৰ মালিক আছিল, পূজ্য আছিল। এতিয়া ভাৰতবাসী ধৰ্ম ব্ৰষ্ট, কৰ্ম ব্ৰষ্ট হৈ পৰিল সেই কাৰণে নামেই হল ব্ৰষ্টাচাৰী ভাৰত। শ্ৰেষ্ঠাচাৰী ভাৰত সত্যযুগত হয়। তাত সকলোৱে সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকে, কেতিয়াও বেমাৰ, ৰোগ আদি নহয়। ইয়াত যদিও কয় অমুক স্বৰ্গলৈ গ'ল কিন্তু কোনেও নাজানে। এই সময়ৰ ৰাজ্যও মৃগতৃষ্ণাৰ সমান। এটা হৰিণাৰ কাহিনী আছে নহয় - পানী বুলি ভাবি নামি গ'ল আৰু দলদলত আৱদ্ধ হৈ পৰিল। গতিকে এতিয়া হৈছে ডুবাৰ ৰাজ্য। যিমনেই শৃংগাৰ কৰা হয় সিমনেই অৱনতি হৈ যায়। কৈ থাকে ভাৰতত খাদ্যশস্য বহুত হ'ব, এইটো হ'ব.....। কিন্তু একোৱে হৈ নুঠে। ইয়াকে কোৱা হয় - মনুষ্যই বিচাৰে কিবা আৰু হয় অন্য কিবা। পিতাই কয় - এয়া কোনো ৰাজ্য নহয়। ৰাজ্য সেইখনক কোৱা হয় য'ত কোনোবা ৰজা- ৰাণী থাকে। এয়াতো প্ৰজাৰ ওপৰত প্ৰজাৰ ৰাজ্য। ইৰলিজিয়াচ (অধৰ্মী), আনৰাইটিয়াচ (অসত্য) ৰাজ্য। ভাৰতত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। এতিয়াতো কিমান ধৰ্ম ব্ৰষ্ট, কৰ্ম ব্ৰষ্ট হৈ গ'ল। এনেকুৱা অন্য কোনো দেশ নাই যিয়ে নিজৰ ধৰ্মক নাজানে। কোৱাও হয় ৰিলিজিয়ন ইচ্ছাইটঅৰ্থাৎ ধৰ্ম হৈছে শক্তি। দেৱতাসকলৰতো গোটেই বিশ্বতে ৰাজ্য আছিল, এতিয়াতো একেবাৰে কঙাল হৈ পৰিল। বাহিৰৰ পৰা কিমান সহায় সহযোগ লৈ থকা হয়। তেওঁলোকৰ হ'ল বাহুবলৰ সহযোগ, তোমালোকৰ হ'ল যোগবলৰ সহযোগ। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে অতি মৰমৰ পিতা আছে যাৰ পৰা 21 জন্মৰ বাবে সৰ্বদা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। তাত কেতিয়াও দুখৰ, কন্দা-কটা আদিৰ কথা নাথাকে। কেতিয়াও অকালতে মৃত্যু নহয়। নতুবা আজিকালিৰ দৰে একেলগে 4-5 টি সন্তান জন্ম দিয়ে, এফালে চোৱা খাবলৈ একো নাই, কয় জন্ম নিয়ন্ত্ৰণ কৰা। মনুষ্যই বিচাৰে কিবা আৰু হয় অন্য কিবা। ভাবে নতুন দিল্লী, নতুন ৰাজ্য হ'ব। কিন্তু একোৱেই নহয়। মৃত্যু সকলোৰে ডিঙিত ওলমি আছে। মৃত্যুৰ সম্পূৰ্ণ তৈয়াৰী কৰি আছে। যথাযথ 5 হাজাৰ বছৰ আগৰ দৰে এয়া সেই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। পিতাই কয় - এয়াতো কোনো ৰাজ্য নহয়, এয়া মৃগতৃষ্ণাৰ দৰে। দ্ৰৌপদীৰো দৃষ্টান্ত আছে নহয় জানো। তোমালোক সকলো হৈছা দ্ৰৌপদী। পিতাৰ তোমালোকৰ প্ৰতি আশ্ৰয় যে এই বিকাৰৰ ওপৰত জয়ী হোৱা। আমিও প্ৰতিজ্ঞা কৰোঁ - আমি সদায় পৱিত্ৰ হৈ থাকি ভাৰতকো পৱিত্ৰ

কৰি তুলিম। এই পুৰুষসকলে পৱিত্ৰ হৈ থাকিবলৈ নিদিয়। কিছুমান গুপ্ত গোপীকই কিমান কাতৰোক্তি কৰে যে এওঁ মোক মাৰে। তোমালোকে জানা এই কাম (বিকাৰ) হৈছে মহা শত্ৰু, মনুষ্যক আদি, মধ্য, অন্ত (জীৱনৰ তিনি চোৱা সময়তে) দুখ দিয়ে। পিতাই কয় - ইয়াৰ ওপৰত তোমালোক জয়ী হ'ব লাগিব। গীতাতো আছে ভগৱানুবাচ, কাম মহাশত্ৰু। কিন্তু মানুহে নুবুজে। পিতাই কয় - পৱিত্ৰ হোৱা তেতিয়া তোমালোক ৰজাৰো ৰজা হ'ব লাগে। এতিয়া কোৱা, ৰজাৰো ৰজা হ'ব লাগে নে পতিত হ'ব লাগে? পিতাই কয় - এই এটা অন্তিম জন্ম মোৰ কাৰণে পৱিত্ৰ হোৱা। অপৱিত্ৰ দুনিয়াৰ বিনাশ আৰু পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ স্থাপনা হৈ যাব। আধাকল্প তোমালোকে বিহ পাণ কৰি কৰি ইমান দুখ দেখিলা, তোমালোকে এটা জন্মৰ বাবে ইয়াক ত্যাগ কৰিব নোৱাৰানে? এতিয়া পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ আৰু পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ স্থাপনা হৈ আছে। ইয়াত যিয়ে পৱিত্ৰ হ'ব আৰু আনকো পৱিত্ৰ কৰি তুলিব তেওঁলোকেই উচ্চ পদ পাব। এয়া হৈছে ৰাজযোগ। তোমালোকে কোৱা আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী হওঁ তেন্তে যথাযথভাৱে প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তানো হোৱা। ব্ৰহ্মা শিৱৰ সন্তান, তোমালোকক উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা হৈছে শিৱ। এইখন নিৰাকাৰ ঈশ্বৰ পিতাৰ বিশ্ব বিদ্যালয়। তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁতা, উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা হৈছে শিৱ। সেইজনেই গড ফাদাৰ, আনন্দৰ সাগৰ, জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাই বহি পঢ়াই। কিন্তু যেতিয়া দেহ-অভিমান আতঁৰিব তেতিয়াহে বুদ্ধিত বহিব। ভাগ্যত নাথাকিলে আকৌ ধাৰণাও নহয়। তোমালোক যথাযথ জগত পিতাৰ সন্তান হোৱা। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলে ৰাজযোগ শিকি আছে। তোমালোকৰে স্মাৰক আছে। কিমান ভাল মন্দিৰ আছে! তাৰ অৰ্থ তোমালোক সন্তানসকলৰ বাহিৰে আন কোনেও নাজানে। পূজা কৰে, মূৰ দোঁৱাই সকলো ধন শেষ কৰি দিলে। এতিয়া একেবাৰে কড়ি তুল্য হৈ গৈছে। খাবলৈ অল্প নাই। এতিয়া কয় - সন্তান কমকৈ জন্ম দিয়া। কোনো মনুষ্যৰে এইটো শক্তি নাই যে ক'ব পাৰিব - কাম মহাশত্ৰু। তেওঁলোকক যিমনেই কম জন্ম দিবলৈ কোৱা হ'ব সিমনেই বেছিকৈহে জন্ম দিব। এই ক্ষেত্ৰত কাৰো শক্তিয়ে কাম নিদিয়।

তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰথমে এই কথা বুজাব লাগে যে এইখন হ'ল ঈশ্বৰ পিতাৰ বিশ্ব বিদ্যালয়, ভগৱান এজনেই। এয়া এটাই চক্ৰ যিটো ঘূৰি থাকে। এয়া বুজিবলগীয়া কথা। মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলকো এই আত্মিক যাত্ৰাৰ ৰহস্য বুজাব লাগে। ভৌতিক যাত্ৰা জন্ম-জন্মান্তৰে কৰি আহিলা, এই আত্মিক যাত্ৰা এবাৰেই হয়। সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। কোনো পতিত ইয়াত নাথাকিব। এতিয়া কয়ামতৰ (নিষ্পত্তিৰ) সময়। ইমান যি কৌটি কৌটি মনুষ্য আছে, এই সকলোবোৰতো সত্যযুগত নাথাকিব, তাত অতি কম সংখ্যকহে থাকিব। সকলোৱে উভতি যাব লাগিব। পিতা আহিছে উভতাই লৈ যাবলৈ - যেতিয়ালৈকে এইটো নুবুজে তেতিয়ালৈকে মিঠা ঘৰ আৰু সুখ ধাম স্মৃতিলৈ আহিব নোৱাৰে। স্মৰণ কৰাটো অতি সহজ। পিতাই কয় - মিঠা ঘৰলৈ ব'লা। মোৰ বাহিৰে তোমালোকক আৰু অন্য কোনোৱে লৈ যাব নোৱাৰে। ময়েই কালৰো কাল হওঁ। কিমান ভাল ৰীতিৰে বুজায়। কিন্তু আচৰিত এয়াই যে ইমান বছৰ হোৱাৰ পিছতো ধাৰণা নহয়। কিছুমানতো বহুত বুদ্ধিমান হৈ যায়, আৰু কিছুমানেতো একোৱে বুজি নাপায়। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে পুৰণা সকলৰে যদি এনেকুৱা অৱস্থা তেন্তে আমাৰ কি হ'ব? নহয়, স্কুলত জানো সকলোৱে প্ৰথম নম্বৰৰ হ'ব। ইয়াতো ক্ৰমানুসৰি হয়। সকলোকে বুজাব লাগে - বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ এতিয়াই সময়। 21 জন্মৰ কাৰণে সৰ্বদা সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। কিমান ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছে। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই।

তোমালোকে জানা যে পতিত-পাৱন এজনেই পিতা। বাকী সকলো পতিত। পিতাই কয় - সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই, তেৱেঁই স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। পিছত কেৱল ভাৰতহে থাকিব, বাকী সকলো বিনাশ হৈ যাব। মনুষ্যবুদ্ধিত এইখিনি কথাও নবহে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, মোৰ সহায়কাৰী হোৱা তেতিয়া মই তোমালোকৰ স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিম। সাহস কৰিলে খোদাই সহায় কৰে। গায়নতো কৰা হয় - খোদাৰ সহায়কাৰী। বাস্তৱত সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ মুক্তি সেনা। প্ৰকৃত আত্মিক মুক্তি সেনা তোমালোক হোৱা। ভাৰতৰ নাওঁ যি ডুবি আছে তাক উদ্ধাৰ কৰোঁতা তোমালোক ভাৰত মাতা শক্তি অৱতাৰ হোৱা। তোমালোক হৈছা গুপ্ত সেনা। শিৱ বাবা গুপ্ত সেয়েহে তেওঁৰ সেনাও গুপ্ত। শিৱ শক্তি, পাণ্ডৱ সেনা। এয়া হৈছে সঁচা-সঁচা সত্য নাৰায়ণৰ কথা, বাকী সকলোবোৰ হৈছে মিছা কথা সেয়েহে কোৱা হয় - বেয়া নাচাবা, বেয়া নুশুনিবা, মই যি বুজাও সেয়া শুনা।

এয়া হৈছে বেহদৰ বিশাল স্কুল। এই বিশ্ব-বিদ্যালয়ৰ কাৰণে এয়া ঘৰ সজা হৈছে, পিছলৈ ইয়াত সন্তানসকল আহি থাকিব। যিয়ে যোগযুক্ত হ'ব তেওঁলোক আহি থাকিব। এই দুচকুৰে বিনাশৰ দৃশ্য দেখিব। যি স্থাপনা নাইবা বিনাশৰ সাক্ষাৎকাৰ তোমালোকে এতিয়া যি দিব্য দৃষ্টিৰে দেখা পিছলৈ তোমালোকে এই দৃষ্টিৰে স্বৰ্গত বহিবা। এই ক্ষেত্ৰত অতি বিশাল বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। যিমনেই পিতাক স্মৰণ কৰিবা সিমনেই বুদ্ধিৰ তলা খুলি গৈ থাকিব। যদিহে বিকাৰত যোৱা তেন্তে তলা একেবাৰে বন্ধ হৈ যাব। স্কুল এৰি দিলে বুদ্ধিৰ পৰা জ্ঞান একেবাৰে ওলাই যাব। পতিত হৈ গ'লে পিছত ধাৰণা নহ'ব।

পৰিশ্ৰম আছে। এয়া হৈছে বিশ্বৰ মালিক হোৱাৰ কলেজ।

এই ব্ৰহ্মকুমাৰ-কুমাৰীসকল শিৱ বাবাৰ নাতি-নাতিনী হয়। এওঁলোকে এতিয়া ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি গঢ়ি আছে। এওঁলোক হৈছে আত্মিক সমাজ সেৱক যিয়ে দুনিয়াক পাৱন কৰি আছে। মুখ্য হৈছে পৱিত্ৰতা। শ্ৰেষ্ঠচাৰী দুনিয়া আছিল, এতিয়া ব্ৰষ্ঠচাৰী। এই চক্ৰ ঘূৰিয়েই থাকে। এয়া দৈৱী বৃক্ষৰ কলম লগাই থকা হৈছে যি ক্ৰমান্বয়ে বৃদ্ধি পাই গৈ থাকিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:- ****

(1) সঁচা-সচাঁ আত্মিক মুক্তি সেনা হৈ ভাৰতক বিকাৰৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগে। পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ আত্মিক সমাজ সেৱা কৰিব লাগে।

(2) এজন পিতাৰ পৰাহে সত্য কথা শুনিব লাগে। বেয়া শুনিব নালাগে, বেয়া চাব নালাগে..... এই দুচকুৰে অন্তিমৰ দৃশ্য চোৱাৰ বাবে যোগযুক্ত হ'ব লাগে।

বৰদান: সৰল সংস্কাৰৰ দ্বাৰা ভাল, বেয়াৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকো তা সদায় হৰ্ষিত মূৰ্ত হোৱা নিজৰ সংস্কাৰক অতি সৰল বনোৱা তেন্তে সকলো কাৰ্য কৰিও সহজ হৈ থাকিব। যদিহে সংস্কাৰ কঠোৰ হয় তেন্তে পৰিস্থিতিও কঠোৰ হৈ যায়, সম্বন্ধ-সম্পৰ্কীয় সকলেও কঠোৰ ব্যৱহাৰ কৰে। কঠোৰ অৰ্থাৎ টনা-আঁজোৰাৰ মাজত থাকোতা সেয়েহে সৰল সংস্কাৰৰ দ্বাৰা ড্ৰামাৰ প্ৰতিটো দৃশ্যক দেখিও ভাল-বেয়াৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম হৈ থকা, ভালেও যাতে আকৰ্ষণ নকৰে আৰু বেয়াইও যাতে আকৰ্ষণ নকৰে - তেতিয়া হৰ্ষিত হৈ থাকিব পাৰিব।

স্লোগান: যি সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰে সম্পন্ন তে ৱেই ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা (ইচ্ছাৰ বিষয়ে অস্ত) হয় ।

!! ওঁম্ শান্তি !!

মাতেশ্বৰীৰ মধুৰ মহাবাক্য :

“ অজপাজপ অৰ্থাৎ নিৰন্তৰ যোগ অটুট যোগ ” 04 - 02 - 57

যি সময়ত ওঁম্ শান্তি বুলি কোৱা হয় তাৰ যথার্থ অৰ্থ হৈছে মই আত্মা সেই জ্যোতি স্বৰূপ পৰমাত্মাৰ সন্তান হওঁ, ময়ো সেই পিতা জ্যোতি বিন্দু পৰমাত্মাৰ দৰে আকাৰৰ হওঁ। বাকী আমি শালিগ্ৰাম সন্তান গতিকে আমি জ্যোতি স্বৰূপ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে যোগ ৰাখিব লাগে, তেওঁৰ সৈতেই যোগ ৰাখি লাইট্ৰাইটৰ অধিকাৰ ল'ব লাগে, সেইবাবেইতো গীতাত স্বয়ং ভগৱানৰ মহাবাক্য হৈছে, 'মনমনাভৱ'। মোৰ জ্যোতি স্বৰূপ পিতাৰ সমান তোমালোক সন্তানসকলো নিৰাকাৰী স্বৰূপত স্থিত হৈ যোৱা, ইয়াকেই 'অজপাজপ' বুলি কোৱা হয়। অজপাজপ অৰ্থাৎ কোনো মন্ত্ৰ জপ কৰাৰ সলনি স্বতঃস্ফূৰ্তভাৱে সেই পৰমপিতাৰ স্মৃতিত থকা, ইয়াকেই পূৰ্ণ যোগ বুলি কোৱা হয়। যোগৰ অৰ্থ হৈছে এজন যোগেশ্বৰ পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত থকা। গতিকে যি আত্মাই সেই পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত থাকে, তেওঁলোকক যোগী অথবা যোগিনী বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া সেই যোগ অথবা স্মৃতিত নিৰন্তৰ থাকিব তেতিয়াহে বিকৰ্ম আৰু পাপৰ বোজা নষ্ট হ'ব আৰু আত্মা পৱিত্ৰ হ'ব, যাৰ দ্বাৰা আকৌ ভৱিষ্যত জন্মত দেৱতাৰ প্ৰালন্ধ পোৱা যায়। এতিয়া ইয়াৰ কাৰণে জ্ঞানৰ প্ৰয়োজন তেতিয়াহে যোগ পুৰা লাগিব। গতিকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে, এয়াই হৈছে সঁচা জ্ঞান। এই জ্ঞানৰ দ্বাৰাহে যোগ লাগে। ভাল বাৰু। ওঁম্ শান্তি।